

UZASADNIENIE

T. S. został obwiniony o to, że w dniu 2 maja 2017 roku około godz. 13.15 nie będąc do tego uprawnionym zaparkował pojazd marki S. o numerze rejestracyjnym (...) na miejscu przeznaczonym dla osoby niepełnosprawnej legitymującej się kartą parkingową lub kierującego pojazdem, który przewozi osobę niepełnosprawną legitymującą się kartą parkingową, oznaczonym znakiem drogowym pionowym (...) z tabliczką(...) i znakiem drogowym poziomym oznaczonym P- 20 (koperta) na Placu (...) w P.

tj. o wykroczenia z art. 92 § 1 kw w związku z § 52 ust 4 i 6 oraz 90 ust 4 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 w sprawie znaków i sygnałów drogowych.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 12 grudnia 2017 roku w sprawie VII W 427/17 uznał obwinionego T. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 92 § 1 kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 300 złotych;

-zasądził od obwinionego 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków oraz 30 złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok został w całości zaskarżony przez obwinionego.

Apelacja, jak wynika z analizy jej treści, wywiedziona została z podstawy art. 438 pkt 3 kpk i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu sprawstwa obwinionego w zakresie zarzucanego mu czynu zabronionego i skazania za wykroczenie, w sytuacji, gdy wina obwinionego nie została udowodniona, a oskarżenie wniesiono mimo braku ujawnienia wykroczenia.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie go od dokonania wykroczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna.

Nie zasługują na aprobatę twierdzenia obwinionego co do poczynienia przez sąd merytoryczny błędnych ustaleń faktycznych, skutkujących przypisaniem obwinionemu odpowiedzialności za popełnione wykroczenie.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, ustalenia faktyczne dokonane przez sąd pierwszej instancji co do objętego treścią środka odwoławczego zdarzenia, są zgodne z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego i bazują na wiarygodnych dowodach.

Nie może ostać się zarzut skarżącego, jakoby przypisanie jego osobie - personalnie - zarzucalności czynu zabronionego nastąpiło w oparciu o przeprowadzone w sposób nieprawidłowy i niewyczerpujący postępowanie dowodowe. Fakt zaparkowania samochodu przez osobę nieuprawnioną w miejscu przeznaczonym dla osoby niepełnosprawnej legitymującej się kartą parkingową lub kierującego pojazdem, który przewozi osobę niepełnosprawną legitymującą się kartą parkingową jest okolicznością bezsporną, a do wykazania takiego stanu rzeczy przyczyniły się przede wszystkim dokumentacja fotograficzna miejsca zdarzenia oraz zeznania funkcjonariusza Straży Miejskiej M. M. - wykonującego wówczas czynności służbowe związane z ujawnieniem wykroczenia. Ustalenie osoby sprawcy wykroczenia zostało dokonane w oparciu o oświadczenie M. S. który potwierdził, iż jest właścicielem samochodu, a jego użytkownikiem we wskazanym czasie był brat T. S.. Uznanie sprawstwa obwinionego, będącego użytkownikiem pojazdu mechanicznego marki S. (...), nastąpiło także na podstawie załącznika do wezwania (...), które zostały wypełnione przez obwinionego. W tej sytuacji zupełnie niezrozumiałe jest stanowisko skarżącego, który podnosi, iż nie jest w stanie stwierdzić, kto dopuścił się przedmiotowego wykroczenia, bowiem oprócz niego, samochód marki S. (...) użytkował także jego brat P. S., a jednocześnie wypełnia dołączone do wskazanego wezwania załączniki własnymi danymi personalnymi. Punkt trzeci pouczenia usytuowanego w wezwaniu brzmi następująco „właściciel lub posiadacz pojazdu, który nie

był osobą kierującą pojazdem we wskazanym czasie i miejscu może nadesłać do (...) w P. wypełniony i podpisany przez siebie załącznik wezwania oraz wypełnione i podpisane przez sprawcę wykroczenia oświadczenie Nr 1 i Nr 2". Dokonując wykładni literalnej zacytowanego fragmentu pouczenia, stwierdzić należy, iż nie budzi on jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych. Jeżeli osoba, która jest właścicielem tudzież użytkownikiem pojazdu, a nie popełniła skonkretyzowanego wykroczenia, może uwolnić się od odpowiedzialności za niezgodny z prawem czyn zabroniony, jeżeli w załączniku w części A i (...) zostaną zamieszczone dane osoby, która dokonała takowego czynu zabronionego. Skoro załącznik do wezwania został wypełniony danymi personalnymi T. S., to nie ma powodu by uznać, iż feralnego dnia samochód prowadził M. S. lub P. S.. Załącznik został wypełniony osobiście przez obwinionego, a zatem sąd I instancji słusznie założył, iż to właśnie obwiniony zaparkował na miejscu dla niepełnosprawnych nie będąc do tego uprawnionym.

Uwadze Sądu meriti nie mógł umknąć stosunkowo krótki zakres temporalny liczony od chwili popełnienia wykroczenia, do podjęcia czynności związanych z wezwaniem do właściwej jednostki straży miejskiej celem złożenia wyjaśnień, wypełnieniem załączników oraz przesłuchaniem osoby, co do której zaistniała uzasadniona podstawa do sporządzenia wniosku o ukaranie. Argumentacja obwinionego sprowadzająca się do luk pamięciowych co do faktu, kto dnia 02 maja 2017 roku zaparkował samochód na miejscu przeznaczonym dla osób niepełnosprawnych nie zasługuje na uwzględnienie. Obwiniony przecież nie jest osobą w sędziwym wieku, która z racji upływu lat może być obciążona ryzykiem występowania demencji tudzież innych chorób powodujących epizodyczny albo całkowity zanik pamięci. Skoro nieprzecenione możliwości ludzkiego mózgu pozwalają na postrzeganie, odtwarzanie spostrzeżeń oraz zapamiętywanie sytuacji nawet z okresu wczesnego wieku dziecięcego, zasłanianie się niepamięcią co do epizodów życia codziennego sprzed kilkunastu dni jest wysoce wątpliwe. Ponadto, biorąc pod uwagę doświadczenie życiowe obwinionego w zakresie sprawowania wieloletniej opieki nad niepełnosprawnym ojcem, winien być on szczególnie uwrażliwiony na kwestie dotyczące uprawnień osób niepełnosprawnych, w tym, o przysługujących im oznaczonych miejscach parkingowych.

Aktualne przepisy ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz rozporządzenie Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie znaków i sygnałów drogowych, nie przewidują obowiązku oznaczania miejsca parkingowego przeznaczonego dla skonkretyzowanych kategorii użytkowników, równocześnie znakiem poziomym i pionowym. Znaki poziome mogą uzupełniać znaki pionowe lub stanowić powtórzenia znaków pionowych. Dla skuteczności prawnej znaku pionowego D- 18a z tablicą T- 29, nie jest niezbędne równoczesne umieszczenie znaku poziomego P-20 tzw. koperty zwłaszcza, że ten znak poziomy może funkcjonować autonomicznie bez pionowego znaku D- 18a (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2017 roku III KK 372/16 Legalis 1580531). Miejsce parkingowe przeznaczone dla osób niepełnosprawnych, na którym zaparkował obwiniony, było oznaczone w sposób prawidłowy znakami drogowymi poziomym i pionowym. Wywód skarżącego o nieprawidłowościach ich usytuowania jest nieistotny z punktu widzenia rozpatrywanego wykroczenia i nie może odnieść skutku prawnego wobec poczynionych przez sąd merytoryczny ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy podziela argumentację sądu pierwszej instancji, iż zachowanie T. S. wyczerpało znamiona wykroczenia godzącego w bezpieczeństwo i porządek w komunikacji. Sprawstwo obwinionego w zakresie przypisanego mu czynu jest ewidentne, a zarzuty skarżącego nie zdołały podważyć trafności zapadłego wyroku skazującego, także w zakresie wymiaru sankcji karnej. Wymierzona obwinionemu kara grzywny w kwocie 300 złotych uwzględnia okoliczności odnoszące się zarówno do nagannego zachowania będącego przedmiotem postępowania karnego, jak i dotyczących samego sprawcy, a tym samym spełnia swe cele w zakresie prewencji indywidualnej oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzona T. S. kara ma na celu spowodować nie tylko dolegliwość o charakterze materialnym, ale przede wszystkim wywołać u niego refleksję o konieczności stosowania się do ustalonych przez ustawodawcę zasad ruchu drogowego, a w szczególności znaków i sygnałów drogowych.

Mając na uwadze powyższe, należy podzielić stanowisko Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim zarówno co do ustalenia sprawstwa obwinionego, jak i wymierzenia mu adekwatnej reakcji prawnokarnej w stosunku do ciężaru gatunkowego wykroczenia.

Obwiniony jest aktualnie osoba bezrobotną i nie posiada majątku. Z tego powodu Sąd Okręgowy, na podstawie art. 624 § 1 kpk w związku z art. 119 kpw, art. 17 ust. 1 w związku z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zwolnił go od opłaty za drugą instancję i zwrotu zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze.

SSA w SO Andrzej Szawel